

**ДО
ДИРЕКТОРА НА
НАЦИОНАЛНА
СЛЕДСТВЕНА СЛУЖБА И
ЗАМЕСТНИК НА ГЛАВНИЯ
ПРОКУРОР
Г-Н БОРИСЛАВ САРАФОВ**

УВАЖАЕМИ Г-Н САРАФОВ,

Прокурорите са подчинени на главния прокурор по силата на чл. 136, ал. 5 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ и в много случаи тяхната йерархична зависимост доминира над свободата на волята им да упражняват правомощията си по вътрешно убеждение. Това обяснява защо въпреки обществените очаквания никой от тях не реагира срещу Иван Гешев, извършил груби нарушения на закона и европейските стандарти в областта на наказателния процес. С недопустимите си публични изяви и действия след встъпването си в длъжност той урони престижа на съдебната власт и Президента, а са налице данни и за престъпления. В тази връзка Българският Хелзинкски комитет внесе декларация до Инспектората към ВСС /на 21.07.2020г./; Съюзът на съдиите направи публично поименно обръщение към членовете на ВСС /02.2020 г. и 30.09.2020г./; Висшият адвокатски съвет прие и оповести декларация; Управителният съвет /УС/ на Фондация „Български адвокати за правата на човека” /10.07.2020г./ и Съветите на адвокатски колегии в страната /Пловдив, Благоевград, Хасково, Смолян/ изпратиха декларации и становища.

Неслучайно, месеци наред, включително и сега, протестиращи граждани в страната и чужбина искат оставката на Ив. Гешев, което е безпрецедентно в демократичното ни съвремие. Същевременно сме свидетели на бездействие на прокурорите в цялата страна. Това е основание да се обърна към Вас в качеството Ви на директор на НСлС, т.е. разследващ орган, а от друга страна като заместник на главния прокурор. Вие сте независим от него по смисъла на чл. 117 КРБ и чл. 10 НПК, а Вашата компетентност включва възможността да предприемете необходимите действия на основание публично изнесените факти. Във всяка правова държава те са достатъчни за възбуждане на наказателно преследване, като имам предвид следните разгласени данни от досъдебни производства::

1. На 28.01.2020 г. по разпореждане на Ив. Гешев, на сайта на Прокуратурата на РБ бяха публикувани извадка от постановление и звукозаписи, придобити чрез специални разузнавателни средства (СРС). Те съдържат разговор между Президента

и командващия ВВС ген. Ц. Стойков¹.

2. На 14.07.2020 г., със знанието на Ив. Гешев на сайта на Специализираната прокуратура бяха оповестени данни, придобити чрез СРС, по отношение на други лица /Огнян Стефанов - журналист и Александър Паунов - депутат/, разговаряли с обвиняемия Васил Божков².

С тези действия е нарушен чл. 32 от Закона за специалните разузнавателни средства /ЗСРС/, който императивно забранява използването на данни, придобити със СРС за друго, освен за наказателното производство или за опазване на националната сигурност. Потъпкана е и друга разпоредба на ЗСРС: лицата, на които са станали известни факти и сведения от СРС, както и събраните данни, са длъжни да не ги разгласяват /чл.33 ЗСРС/. В противоречие със закона наблюдаващите прокурори и главният прокурор са огласили тези данни, което е престъпление.

Публикациите, предизвикали широк отзвук в страната и чужбина, не са свързани със законните цели на СРС /да служат само за наказателното производство и за опазване на националната сигурност/. Те са насочени към политическо компрометиране на Президента и на гражданските протести срещу правителството на бившия премиер Бойко Борисов и срещу самия главен прокурор. Чрез тях Ив. Гешев посегна на авторитета на държавния глава без произнасяне на съд и България беше злепоставена пред света, което отегчава неговата отговорност! Тези действия застрашават и увреждат правата на гражданите и конституционно установения в страната правов ред, създават недоверие в институциите и се характеризират с висока степен на обществена опасност.

Публикуването на данните от СРС и веществените доказателствени средства, които ги възпроизвеждат не може да се оправдае с чл. 198, ал.1 НПК, който всъщност гарантира запазването на следствената тайна . Правото на прокурора да разреши разгласяване на материалите от разследване не се отнася до събраните със СРС, защото те се подчиняват на особен режим:

Първо, ЗСРС е специален спрямо НПК по отношение на СРС, от което ефектът е известен като *lex specialis derogat lex generalis*. Затова забраните в чл. 32 и чл. 33 ЗСРС изключва разгласяването, респ. ограничава приложното поле на чл. 198 НПК. Гаранция за спазване на тази забрана е съставът на чл. 145а НК, предвиждащ наказание лишаване от свобода до пет години за всеки наказателноотговорен субект! Налице е и съдебна практика - влязло в сила реш. № 149/31.07.2015 г. по в.н.о.х.д. № 389/2014 г. на Апелативен съд гр. Варна. По него виновният, също длъжностно лице, заемащо отговорно положение и с достъп до информация от СРС е осъден за разгласяването ѝ! Изложеното е основание за извод,

¹ Приложение № 1.

² Приложение № 2.

че от обективна и субективна страна Ив. Гешев също е извършил престъпление, но възниква въпросът защо срещу него не е започнал наказателен процес? Във всяка правова държава действа принципът, че всички граждани са равни пред закона /чл. 6 КРБ/.

Второ, разпространяването на записите, посочени в т. 2 беше предшествано от изявление на говорителя на главния прокурор Милева: „Ще станете свидетели как обвиняеми си партнират с журналисти, политици ...“, което установява субективния елемент на извършеното от Гешев.

Във всички случаи, главният прокурор, в качеството си на длъжностно лице е разпоредил на пряко подчинени му прокурори, чиято дейност ръководи и контролира, да разгласят придобити данни със СРС или е допуснал това /чрез бездействие/, което обосновава извод за осъществен състав на чл. 285 НК.

3. На 19.06.2020 г., не без знанието и без противопоставянето на Ив. Гешев, на сайта на Специализираната прокуратура е публикувана само част от комуникации /чат/ при недопустим подбор на съобщения, съдържащи се в мобилни устройства, иззети от процесуално ангажирани лица /Пламен Бобоков-бизнесмен, Пламен Узунов - секретар в Президентството и др./³. Подборът и/или подреждането на данни от комуникация /чат/ и публикуването на извадки от тях не е свързано с разкриване на обективната истина във връзка с наказателното производство. Целта е да се внуши на обществото, че определени обстоятелства са възникнали така, както главният прокурор или други заинтересовани лица искат. Подобно умишлено „подреждане“ не е само проява на недопустим обвинителен уклон. То е елемент на престъплението по чл.287а, т. 2 НК и противоречи на изискванията за обективност, всеостранност и пълнота на разследването.

Разгласяването на данни от разследването е противоправно. Конституцията и НПК предвиждат публично протичане единствено на съдебното заседание /чл.121 КРБ, чл. 20 НПК/, с изключение на случаите по чл. 263 НПК: за запазване на държавната тайна или на нравствеността; за запазване в тайна самоличността на свидетел /чл. 123, ал. 2, т. 2 НПК/; за предотвратяване разгласяването на факти от интимния живот на гражданите; при провеждане на разпит на малолетен или непълнолетен свидетел – пострадал от престъпление и във връзка с друга защитена от закона тайна. Следователно, тези данни не могат да се разгласяват дори от съда, още по - малко в досъдебно производство от прокурора.

В доктрината е безспорно, че досъдебното производство е закрыта фаза и установените в нейния ход обстоятелства са следствена тайна, охранявани също с наказателноправна норма /чл. 360 НК/. Така се гарантира успешното разследване при опит за противодействие срещу разкриване на обективната истина и че в

³ Приложение № 3.

началото на процеса няма да се допусне неоснователно засягане репутацията на участващи в него лица като се обявяват публично имената им⁴.

Главният прокурор и в този случай е бездействал и е допуснал разгласяване на тенденциозно избрани изолирани данни, съставляващи следствена тайна, с което има основание за извод, че е осъществил престъпен състав. Последователно е поведението му и в интервю, излъчено на живо на 10.07.2020г. в предаването „Здравей България“ по Нова телевизия с анонс „Говори главният прокурор Иван Гешев“. В него той разгласи свидетелски показания, дадени от съветника на Президента Милушев. По такъв начин Ив. Гешев наруши и презумпцията за невинност, внушавайки на обществото, че Милушев е извършил престъпление без да се е произнесъл съд.

Г-н Сарафов,

Вие имате статут на прокурор /заместник на главния прокурор/ и на разследващ орган - ръководител на НСлС⁵.

Изложеното тук е основание за извод, че са налице фактически и правни предпоставки да вземете решение за образуване на досъдебно производство и започване на разследване. По такъв начин ще се отговори и на въпросите: недосегаем ли е главният прокурор у нас; действа ли реално принципът на равенство на гражданите, прогласен в чл.6, ал.1-2 КРБ и дали следствено - прокурорската практика е на нивото на решение № 11/23.07.2020г. по к.д. № 15/2019г. на Конституционния съд на РБ.

Моля да бъда уведомен за Вашето решение.

Приложения:

1. Приложение № 1;
2. Приложение № 2;
3. Приложение № 3.

БОЙКО РАШКОВ

⁴ Павлов Ст. Наказателен процес на Народна Република България.С.,1979, с. 464.

⁵ Решение № 6 на КС от 22 април 1993 г. по конституционно дело № 4 от1993г., обн. ДВ. бр. 36 от 30 април 1993 г.